

gen, der i høiere Grad opfylder Idealet for en Skat beregnet paa at ramme Skatteevnen end netop den hidtil gjældende Skat paa Formue og Veilighed i Kommunerne. Naar man imidlertid har gjort denne Indrømmelse, er det kun paa Betingelse af, at de Momenter, hvoraf den hidtil gjældende Formue- og Veilighedsstat består, nemlig at tage Skatten dels paa Formue og dels paa Veilighed, ogsaa finder sin Plads i de ny fastsatte bestemte Regler for Paaligningen, saaledes at der i Loven fastsættes bestemte Grændser for det Hensyn, som skal tages til Formue, og for det Hensyn, der skal tages til Veilighed; ved Veilighed forstaaes jo alle øvrige Hensyn til Folks hele økonomiske Stilling, deres Familie o. s. v. Man møder da allerførst det Statedjekt, der er sat i Spidsen for Lovforslaget, nemlig Formuen, og det er derom min Mening, at, naar man skal udpege enkelte bestemte Statedjekter, vil det ikke være muligt at paapege noget enkelt, der mere egner sig til at repræsentere Skatteevnen end Formuen. Der er i alle de forskjellige Ting, der ere gjorte til Gjenstand for Beskatningen, jo en lang Skala af mer eller mindre heldige eller uheldige Statedjekter. Blandt de ringeste anser jeg Forbrugsstaten for at være, fordi den aabenbart staar i ligesam omvendt Forhold til Skatteevnen. Det er jo nemlig klart, at forsaavidt Forbrugsafgiften hviler paa Livsformodenheder, maa man anerkende, at jo større Forbrug en Mand har, desto mindre bliver hans Skatteevne. Naar han nemlig har en saa meget større Familie at underholde, bliver hans Forbrug større, men so ipso ogsaa derved hans Skatteevne mindre, og deraf følger ligesam, at en saadan Afgift kommer til at staa i omvendt Forhold til Skatteevnen. I det Hele vil det Modsatte gjælde om Formuen, om man end ikke kan sige, at den absolut falder sammen med Skatteevnen, vil det dog være den Gjenstand, som nærmer sig mest dertil. Det ligger allerede i Ordet, idet nemlig Ordet „Formue“ naar man søger tilbage til dets Grund, til dets Oprindelse, i og for sig bethyder det Samme som Evne, men de forskjellige Fortrin, som Formuen har som Statedjekt, falde jo saa let i Øinene, at man kan behøve at minde derom, idet det jo for det Første er klart, at Formuen afgiver en af de forskjellige tilfældige Omstændigheder uafhængig, sikker Indtægt: Klar for Klar; den afgiver tillige en saadan Støtte for Næringsvirksomheden, at det er sandsynligt, og at det for det Meste er Tilfældet, at den, der kan støtte sin Næring ved en Formue ved Siden af, faar sit personlige Arbejde forholdsvis bedre betalt end den, der ikke har nogen saa-

dan Støtte, og endelig har den, der er i Besiddelse af Formue, den heldige Stilling, hverken at behøve at sørge for sin egen Alderdom og henlægge Noget til den og heller ikke sørge for sine Efterladte. Det er altsaa klart, at foruden mange andre Hensyn, som her gjøre sig gjældende, har Formuen et saa væsentligt Fortrin som Statedjekt fremfor enhver anden og navnlig ogsaa fremfor den personlige Indtægt, at jeg i Grunden heller ikke har hørt, at denne Betragtning er bleven ligesam modsiget. Man har som oftest indrømmet, at Formuen som saadan er et rigtig Statedjekt: men naar man ikke desto mindre ikke har villet gaa ind paa at benytte denne Skattebasis, saa har Argumentet sædvanlig været, og det er atter og atter blevet gjentaget, at Formuen vilde flygte for Skatten. Jeg tror nu ikke dette. Denne Betragtning gaar jo tværtimod ud fra en Misbillid til Formuen og de Formuende, som jeg ikke tror er berettiget, og det har heller ikke vist sig at være Tilfældet hverken hos os, forsaavidt vi hidtil have haft en Formueskat, eller andetsteds. Det maa vi jo ogsaa erindre, at Beskatningen paa Formue og Veilighed har et Formuemoment i sig, og jeg veed ikke, at Erfaringen egentlig har lært, at Formuen skulde søge at unddrage sig Formue- og Veilighedsstaten. Men det har heller ikke været Tilfældet andre Steder, hvor man har haft en reguleret Formueskat, hvad man i mange Aar har haft i Norge. Heller ikke derfra har jeg hørt Klage over, at Formuen flygter for Skatten, at den altsaa enten skjuler sig eller reiser bort fra den Kommune, i hvilken den skulde stables. Men det, at regulere Formuesstaten, altsaa at indføre en direkte Beskatning paa Formuen som saadan, er hos os noget Nyt, og naar man skal gjøre et nyt Skridt, have Forslagsstillerne været paa det Reue med, at et saadant Skridt bør gjøres saa moderat som muligt. Det Forslag, der i denne Henseende foreligger, vil ogsaa strax for Alle vise sig at være endog i en særdeles høj Grad moderat og vistnok i denne Henseende mere moderat, end hvad der vil være til Stemmningen hos Flertallet her i Thinget. Det opstiller nemlig i Spidsen den Bestemmelse, at der skal lignedes $\frac{1}{10}$ pro mille paa Formuen for hver 1 Procent, der lignedes paa Indtægten, det vil med andre Ord sige, at der skal betales $\frac{1}{5}$ mere Skat af Indtægt af Formue end af Indtægt af personligt Arbejde. Naar man som Exempel vil tage en Mand, der har en Formue paa 100,000 Kr., som giver en Formuesindtægt, beregnet til 4 pCt., af 4,000 Kr. og ved Siden af stiller en Mand, der har samme Indtægt af